

οὐδενὸς ἄλλου ἔχει ἀνάγκη· πρὸς παράστησιν τοῦ θέματος· τοῦτου, εἰμὶ ἀγροτικῆς τινος ὁπωςοῦν μορφῆς εἰς τὸ βάθος ἀγροτικῆς ἐπίσης τοποθεσίας, καὶ ἡ γοητεία τοῦ θεατοῦ εἶνε ἤδη συμπεληρωμένη. Ἡ ἀναβλύζουσα πηγή ἔχει μυστηριώδη τινὰ ομοιότητα πρὸς τὸν διαρρέοντα βίον, οἱ δὲ ποιηταὶ πάντοτε ἤκουσαν εἰς τὸ κελάρυσμά της τὴν ἀφήγησιν ὠραιοτάτων ἱστορημάτων. Ἀπειράριθμα διὰ τοῦτο εἶνε τὰ ἄσματα, ἅτινα ἐνέπνευσεν τὸ μορμύρον τοῦ βύακος καὶ τῆς πηγῆς ὕδωρ εἰς τοὺς ποιητὰς πάσης ἐποχῆς, πλεῖσται δὲ αἱ εἰκόνες, αἵτινες κατ' οὐδὲν διαφέρουσιν ἀφε-

λοῦς ποιηματοῦ εἰμὶ κατὰ τὴν διαφορὰν τῆς ὕλης, τῆς συγκρατούσης τοῦ ποιητικῶν τοῦ ζωγράφου πνεύμα. Αἱ δύο φαίδραι κορασίδες παρὰ τὴν κελάρυζουσαν πηγήν ἐν τῇ ἀγρία καὶ μεγαλοπρεπεῖ ἐκείνῃ φάραγγι εἶνε πληθῆς γραφικῆς ἐμπνεύσεως εἰκόν, δικαίως δὲ τὸ ἔργον τοῦ Munier θεωρεῖται ἐν τῶν ἀριστουργημάτων τῆς συγχρόνου τέχνης.

4. ΕΝΑΕΡΙΟΣ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ ΤΟΙ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ Meigs.
5. ΑΤΜΑΜΑΞΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ Estrade καὶ 6. ΑΜΑΞΑ ΔΙΩΡΟΦΟΣ, ΣΥΣΤΗΜ. Estrade, ἐν σελ. 236.

Παράδοξος στατιστικὴ ἐδημοσιεύθη ἐν τινι παρισινῷ φύλλῳ περὶ τοῦ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ ἐκείνῃ συζυγικοῦ βίου. Τὰ παρίσματα τῶν ἔρευνων τούτων δὲν μαρτυροῦσι δυστυχῶς τὴν κοινωνικὴν εὐεξίαν τῶν πεπολιτισμένων ἔθνων, διότι κατὰ τὸν παράδοξον ἀπολογισμόν τοῦ γάλλου δημοσιογράφου ὑπῆρχον ἐν Παρισίοις κατὰ τὸ σωτήριον ἔτος 1885:

Δραπέτιδες σύζυγοι	1,132
Ἄνδρες δραπέται	2,348
Δικαστικῶς χωρισμένα ἀνδρόγυνα	4,175
Ἀνδρόγυνα ἐν φανερᾷ διχονοίᾳ διαβιόντα 17,345, ἥτοι ψυχαὶ	34,690
Ἀνδρόγυνα ἐν σιωπηλῇ διχοστασίᾳ βασανιζόμενα 13,273 ἥτοι ψυχαὶ	26,546
Ἀνδρόγυνα ἐν παγερᾷ ἀδιαφορίᾳ συζῶντα	110,480
Ἀνδρόγυνα θεωρούμενα εὐτυχῇ	6,350
Σύζυγοι σχεδὸν εὐτυχεῖς (πρόκειται περὶ ἀνδρῶν)	274
Ἀληθῶς εὐδαιμονοῦντες σύζυγοι	26

Τὸ ὅλον 186,021.

Ἀλφόνσος ὁ Γ', ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας εἶνε ἀκόμη βρέφος, ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ βασίλισσα Χριστίνα παρήγγειλεν εἰς τὸν ὑποδηματοποιὸν τῆς Αὐλῆς τα πρῶτα διὰ τὴν Μεγαλειότητά του σανδάλια. Πρὶν ὅμως φορέσῃ αὐτὰ ὁ βασιλεὺς, θὰ ραντισθῶσι, κατὰ τι ὀρχαῖον ἔθιμον, με ἁγιασμόν, διὰ νὰ εὐλογηθῇ οὕτω ὁ βιωτικὸς τοῦ πρίγκιπος δρόμος. Ἄλλ' ἡ τρυφερότης τῆς βασιλομήτορος ἤγασεν τὰς ἐδημοτυπίας ταύτας δι' ἄλλης συγχρόνου ἀγαθοεργίας, διότι κατὰ διαταγὴν αὐτῆς καὶ εἰς ὄνομα τοῦ υἱοῦ της διανέμονται τριγυλῖα ζεύγη ὑποδημάτων εἰς τοὺς πτωχοὺς τῆς Λισαβόνας.

Ἐν τῷ δικαστηρίῳ. Εἰς δικαστῆς ἔρωτᾷ τὸν κατηγορούμενον κατὰ τὸ διάλειμμα: Τί κάμνει τώρα ἐκεῖνος ὁ φίλος Σου, ὅστις συνελήφθη πρὸ δύο ἔτων ὡς βαλαντιότημος. — Κατηγορούμενος: Αὐτὸς δὲν τὰ πάγει διόλου καλὰ. Δὲν εἶχε καμμιά ἐπιτηδεύτην καὶ με πολλὴν μας λύπην τὴν ἐβγάλαμεν ἀπὸ τὴν συντεχνία μας. Μέραν τὴν ἡμέραν ἐγένετο χειρότερος. Τώρα μάλιστα σκάφει 'ς ἓνα χωράφι.

Χωρικὸς προσέρχεται εἰς τὸ ἀστυνομικὸν Τμήμα καὶ λέγει εἰς τὸν Ὑπαστυνόμον: Ἐχασα, κύριε, τὴν σακκούλα μου. — Ὁ Ὑπαστυνόμος: Καὶ πόσα χρήματα εἶχες μέσα; — Ὁ Χωρικὸς: Εἶχα 50 δραχμάς, ἀλλὰ μὲντάξτε, μὴ γράψετε 'ς τὸ Ἀστυνομικὸν δελτίον ὅτι εἶχα μέσα τόσας· μόνον 5 νὰ γράψετε πῶς ἦταν, γιὰτί ἅμα διαβάσῃ ὁ κόσμος, ὅτι εἶχα τόσα πολλὰ χρήματα, θὰ τὰ κρατήσουν βέβαια, ἅμα τὰ εὗρουν.

Κυρίως τις ἔτυχεν νὰ λάβῃ δῆγμα ὑπὸ λυσσῶντος κυνὸς καὶ φοβούμενος μήπως πάθῃ λύσσαν πηγαίνει εἰς Παρισίους διὰ νὰ συμβουλευθῇ τὸν Παστέρ. Ὁ διάσημος ἐπιστήμων ἐξετάζει αὐτόν, ὡς συνήθως, μετὰ πάσης προσοχῆς καὶ ἀκριβείας καὶ τὸν ἐρωτᾷ λεπτομερῶς περὶ τοῦ χρόνου τοῦ παθήματός του καὶ τὰ παρόμοια. Κατόπιν λαμβάνει τὸ μικρὸν σιφώνιον τοῦ διὰ νὰ τὸν ἐμβολιάσῃ, ἀλλὰ πρὶν προβῇ εἰς τὸ ἱαματικὸν ἔργον ἐρωτᾷ τὸν ξένον πελάτην του τί ἐπαγγέλλεται. — Εἶμαι οἰνοποιός, ἀποκρίνεται οὗτος. — Τότε πηγαίνετε ἡσυχος 'ς τὴν δουλείᾳ Σας· δὲν ἔχετε ἀνάγκη ἐμβολιασμοῦ, διότι, προσέθηκεν ὁ Παστέρ σοβαρῶς, οἱ οἰνοποιοὶ δὲν πάσχουν ποτέ ἀπὸ ὕδροφοβίας.

Ἡ Κυρία (μετὰ τοῦ συζύγου της διαβαίνουσα πρὸ τινος συρμικοῦ κατὰστήματος): Πόσα πράγματα ἔχει ἐδῶ, καὶ μένε, ποῦ 'μπορούσες νὰ εὗρῃς κατὶ νὰ δωρήσῃς 'ς τὴν γυναῖκά σου. Ἀλλὰ 'Εοῦ εἶσαι ἔσση, καὶ τὰ ὠραιότερα πράγματα δὲν Σε συγκινοῦν, δὲν βλέπεις τίποτε, ἀπολύτως

τίποτε! — Ἄλλ' αὐτὸ ἴσα — ἴσα εἶνε, Ἐλένη μου, ἀπόδειξις ὅτι Σε ἀγαπᾷ ἀληθινά. Ὁ ἔρωτας, ξεύρεις, τυφλῶνει

Εἰς τὰ χρονικά τῆς ἀμερικανικῆς πρωτοτυπίας δὲν ἀνεγράφη βεβαίως μέχρι τοῦδε περιεργότερον τοῦ ἐξῆς γεγονότος, ὅπερ προέρχεται ἐκ Χικάγο. Ὅτε ἄρτιως εὐρίσκετο εἰς τὸ τέλος τῆς δίκης τις κατὰ τῶν ἀναρχικῶν, ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου ἔλαβε θαυμαστὴν ἐπιστολήν, ὑπογεγραμμένην ὑπὸ λίαν γνωστοῦ Διευθυντοῦ ἑνὸς ἐγγυρίου θεάτρου. Ἐν αὐτῇ ἔλεγεν οὗτος, ὅτι ἐπειδὴ ὁκτὼ ἐκ τῶν κατηγορουμένων ἀφείκτως θὰ κατεδικάζοντο εἰς θάνατον καὶ ἐπειδὴ ἡ ἐκτέλεσις τῆς θανατικῆς ποινῆς δι' ἓνα ἕκαστον τῶν ἐνόχων θὰ ἐστοίχιζεν εἰς τὸ δημόσιον χιλιάς περίπου δραχμάς, ἐκτὼ χιλιάδων δραχμῶν οἰκονομίαν ἤθελε προσπορίσθαι τὸ δημόσιον, ἐὰν ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἐξῆς τοῦ θεατρῶνους πρότασις: Ἐσκόπει λίαν προσεχῶς ν' ἀναβιάσῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τραγικώτατόν τι δράμα, ἐν ᾧ ὑπῆρχε σκηνὴ τις λίαν ρωμαντικῇ ἀπαιτούσα τὴν θέαν ἀπαγχονισμοῦ, πρὸς ὃ συνήθως παραγεμίζεται καὶ κρεμᾶται ἐν τοῖς θεάτροις ἄνθρωπος ἐξ ὑφάσματος. Αὐτὸς λοιπὸν ὁ Διευθυντὴς ἀγελάμβανεν ἀντὶ τοῦ ἀψύχου ἐκείνου ἀνθρωπίνου σώματος νὰ κρεμάσῃ κατὰ ὁκτὼ ἐναλλὰξ ἐσπέρας τοὺς ἰσαριθμούς ἀναρχικοὺς καταδίκους ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου του, ἐν ᾧ θὰ ἐπαναλαμβάνηται ἡ παράστασις τοῦ εἰρημένου δράματος, καὶ τοῦτο ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἀνωτάτου δικαστοῦ καὶ καθ' ἕλας τὰς διαστικὰς διατυπώσεις. Τοῦτο γινόμενον, προσδέτει ὁ πονηρὸς θεατρῶνους, ἀπαλλάσσει τὸν δῆμον ὁπωςοῦν σημαντικῆς δαπάνης, παρέχει δὲ τὴν καλλίστην σύστασιν εἰς τὸ ἔμὸν θέατρον. — Ὁ πρόεδρος τοῦ Δικαστηρίου ἔσπευσε νὰ ἀπαντήσῃ πρὸς τὸν Διευθυντὴν νὰ ἔχῃ ὑπομονὴν μέχρι τέλους τῆς διαδικασίας καὶ τῆς ἔτι ἀδήλου εἰς θάνατον καταδίκης τῶν ἐνόχων ὑπὸ τῶν ὀρκωτῶν.

Ἡ μικρὰ Διὴ (πρὸς τὸν νεογέννητον ἀδελφόν της, ὁ ὁποῖος ξεφωνίζει με ἔντασιν δις διὰ πασῶν): Γὰρ νὰ Σε πῶ Ἐσένα, νὰ τὸ μάθῃς μὴ ὦρα προτῆτερα! Τέτοιαις φωναῖς ἐδᾷ 'ς τὸ σπῖτι μας δὲν πᾶνε· ὁ πατέρας θυμώνει!

Γερμανικὴ τις ἡμερὶς δημοσιεύει τὰς ἐξῆς σημειώσεις, αἷς θεωρεῖ ἀλάνθαστον χαρακτηρισμὸν τοῦ Ἀγγλοῦ ταξειδεύοντος εἰς τὴν ξένην ἢ διαβιόντος ἐν τῇ πατρίδι του. Ὁ Ἀγγλος ταξειδεύων καὶ προσερχόμενος εἰς τὸ καλλίστον ξενοδοχεῖον, ἐν ᾧ καθ' ὁρίσμενην τῆς ἡμέρας ὥραν παρατίθεται κοινὴ τράπεζα (Table d'hôte), θεωρεῖ καθήκον του νὰ ἐκλέξῃ καὶ νὰ καταλάβῃ τὴν καλλίστην θέσιν, ἣν μάλιστα εὐτρεπίζει παρενοχλῶν τοὺς δύο ἀμέσους γείτονάς του, διαλέγει τὸ καλλίτερον μέρος τοῦ περιφερομένου φαγητοῦ, κάμνει κατάσχεσιν ὕλου τοῦ ἐπιδορπίου, τρώγει παταγωδῶς ὡς παχύδερμον, ρουθουνίζει ἀπαισίως, καθαρίζει τοὺς ὀνυχάς του, σφυρίζει τὸν ἔθνικόν τῆς Ἀγγλίας ὕμνον καὶ διακόπτεται μόνον ὅταν θέλει νὰ ἐκσφενδονίσῃ διὰ τῆς γλώσσης μικρὸν τεμάχιον κρέατος, ὅπερ εἶχε μείνει μετὰ τῶν ὀδόντων του. Ἐν τῇ σιδηροδρόμῳ: ἀνοίγει καὶ κλείει ὅλα τὰ παράθυρα μὲ λαμβάνων διόλου ὑπ' ὄψιν τοὺς παρακαθημένους, καπνίζει ἀδιακόπως μέχρι συμπτωμάτων πνιγμοῦ παρὰ τοῖς ἄλλοις, φυλαρεῖ μεγαλοφώνως καὶ κατακλίνεται μετὰ τὰ ὑποδήματά του, ὧν ἡ αἰχμὴ αἰωρεῖται πολλὰκις ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς τῶν συνταξιδιωτῶν. Ἐν τῷ θεάτρῳ: φορεῖ τὰ ρυπαρώτερα ἐνδύματά του, φροντίζει νὰ φάγῃ προηγουμένως ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερα σκόροδα, ἐρεύγεται μετὰ τὴν λεπτότητα καὶ χόριν ἁμαξήλατου, καὶ τοῦτο εἰς τὸ μεσαῖον θεωρεῖται τῆς πρώτης σειρᾶς, θορυβεῖ μετὰ τὸ ραβδίον του, κοιμᾶται κατὰ τὴν πρώτην πρῆξιν τοῦ „Γουλιέλμου Τέλλου“ καὶ ρέγγει κατὰ τὴν δευτέραν τῶν „Οὐγενόττων“. — Ἐπανέρχεται εἰς Λονδῖνον: Ἡ σκηνογραφία μεταβάλλεται ἐξ ὀλακλήρου. Ἡ συμπεριφορὰ του καθ' ἕλας τὰς περιστάσεις καὶ πρὸς πάντας συμμορφοῦται

μὲ τοὺς κανόνες καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς καλλίστης ἀνατροφῆς, ἐκεῖ εἶνε τέλειος τ' ἐντέλεμα, πάντοτε φορεῖ φράκον, ἐκπληροῖ κατὰ γράμμα ὅλα τὰ κοινωνικὰ καθήκοντά του καὶ προσέχει ὅπως οἱ εἰς Λονδὸν ἀφικνούμενοι ξένοι δεικνύουσιν ἀνεπίληπτον καθ' ὅλα διαγωγὴν, καὶ τρόπον τινὰ ἐξαγκα- κάζει αὐτοὺς νὰ φέρωνται ὡς ἔδει ὁ ἴδιος νὰ φέρεται ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.

Ἡ ἰταλικὴ ἐφημερίς „Mastro Peppe“, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀλάδης Πα- τὴρ κατὰ προτίμησιν ἀναγινώσκει καὶ ὑποστηρίζει, ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως ἀληθῆς περιεργὸν τινα στατιστικὴν, ἐν ᾗ πλέκει τὸ ἐγκώμιον τῶν χιλίων διακοσίων τριάκοντα καὶ πέντε μοναστηρίων, ἅτινα ἐλυμαίνοντο πρότερον τὴν Ἰταλίαν. Ἐκαστον τῶν καταργηθέντων ἐκείνων μοναστηρίων, λέγει ἡ ἐν λόγῳ Ἐφημερίς, ἐχορήγει καθ' ἑκάστην 25 δαφνίστατας μερίδας φα- γητοῦ, ὥστε ὅλα ὁμοῦ καθ' ἑκάστην διέτρεπον 30,875 πτωχοῦς Ἰταλοῦς,

Τὸ Βολταϊκὸν καλούμενον γέρας τῆς Γαλλικῆς Ακαδημίας, ἐκ 50,000 φράγκων, ἀπονεμηθήσεται κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελεν ἀποδείξει τὸν ἡλεκτρισμὸν ὡς τὴν χρησιμωτέραν ἐφεύρεσιν ἐν σχέ- σει πρὸς τὴν ἀποτελεσματικὴν αὐτοῦ ἐφαρμογὴν ἐν ταῖς τέχναις, τῇ τεχνολογικῇ χημείᾳ καὶ τῇ υγιεινῇ. Ἐπετράπη δὲ εἰς τοὺς λογίους πάντων τῶν ἐθνῶν νὰ συμμετάσχῃσι τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ ἐτάχθη προθεσμία διὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν χειρογράφων μέχρι τῆς 30. Ἰουνίου 1887.

Ἀλλόκοτος ὀφθαλμολογικὴ περὶπτωσης ἀπασχόλησεν ἐσχάτως τοὺς ἰα-τροὺς τοῦ Χικάγο ἐν Ἀμερικῇ. Κυρία τις προσῆλθεν εἰς τὸ Κατάστημα τῆς Ἀστυκλινικῆς μετὰ τοῦ υἱοῦ της, ὅστις εἶχε καὶ ἔχει τὴν παράδοξον ἰδιότητα νὰ βλέπῃ ἐν τῷ σκότει. Ὁ μικρὸς ὠδηγήθη εἰς σκοτεινὸν θά-λαμον καὶ ἐκεῖ ἐγένοντο διάφοροι δοκιμαίαι, αἵτινες ἐκτός πλεον πάσης ἀμ-φιβολίας ἀπέδειξαν, ὅτι παθολογικῶς ἡ περίπτωσις εἶνε πραγματικὴ. Αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ παιδίου ἔλαμπον ἀπαισίως ὡς δύο πύρινα σφαῖ-ραι, κατ' ἀκριβεστεράς δὲ κατόπιν παρατηρήσεις εὐρέθη ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ παιδὸς ἦσαν σχεδὸν ὁμοίους μορφῆς μὲ τοὺς τῆς γαλῆς, τὸ μέγιστον δὲ τῆς ἱριδος μέρος λείπει ὀλοτελῶς καὶ μόλις μικρά τινα ἴχνη αὐτῆς φαί-νονται ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς τοῦ ὀφθαλμοῦ πλευρᾷ. Ἀλλὰ τὸ μικρὸν τοῦτο μέρος διαστέλλεται εὐθὺς ἄμα ἐπέλθῃ σκότος, καὶ τότε ὁ μικρὸς βλέπει ὅπως ἡμεῖς εἰς τὸ φῶς. Ἰσχυρὰ λάμψις καὶ ὀπωροῦν ἐντεταμένον φῶς ἀμαυροῖ τὴν ὄψιν του καὶ ἕνεκα τῆς ἀδυναμίας του ταύτης δύναται νὰ βλέπῃ καθαρώτερα τὰ μακρὰν ἢ τὰ πλησίον κείμενα. Οἱ ὀφθαλμιατροὶ ἐκ συμφώνου ἀπεφάνθησαν, ὅτι ἡ ἐπιστήμη ἀδυνατεῖ νὰ διορθώσῃ τὸ πα-ρόραμα τοῦτο τῆς φύσεως.

Τῶν γερμανικῶν Πανεπιστημίων τὸ ἀρχαιότατον εἶνε τὸ τῆς Χαϊδελ-βέργης συμπληρώσαν τὴν πεντακοσιετηρίδα ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς του, ἃν δὲ μετὰ τοῦτο συνγκαταλέξωμεν καὶ τὰ ἀδελφὰ τῆς Αὐστρίας ἰδρύματα, προσηγοῦνται κατὰ τὴν ἀρχαιότητα τὸ τῆς Πράγας (ἰδρυθὲν τῷ 1348) καὶ τὸ τῆς Βιέννης (ἰδρυθὲν τῷ 1365). Ἀλλὰ τὸ τῆς Χαϊδελβέργης εἶνε τὸ μόνον ἐπιζῶσαν γερμανικὸν Πανεπιστήμιον ἐκ τῶν λοιπῶν, ὅσα κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην ἑκατονταετηρίδα ἰδρύθησαν, διότι τὰ τῆς Κολωνίας (1388) καὶ Ἐρφούρτης (1302) καταργήθησαν ἀπὸ αἰώνων. Ἐκ τῶν ἑπτὰ κατὰ τὴν ἹΕ'. ἰδρυθέντων πανεπιστημίων ὑφίστανται μέχρις ἡμῶν τὰ τῆς Λει-ψίας (1409), Ροστώκης (1419), Γκραϊσφαλδ (1456), Φράϊβουργ (1457) καὶ Τυβίγγης (1477), ἐνθ' ὅτ' τοῦ Μάιντς (1477) καταργήθη καὶ τὸ τῆς Ingol- stadt (1472) μετηνέχθη κατὰ τὸ 1802 εἰς Landshtut καὶ ἐκεῖθεν πάλιν κατὰ τὸ 1826 εἰς Μόναχον, ὅπου καὶ ἔκτοτε ἀκμαίει. Ἐκ τῶν συστη-θέντων κατὰ τὴν 16^{ην} ἑκατονταετηρίδα ἑνδεκα Πανεπιστημίων λειτουρ-γοῦσι μέχρι σήμερον τὸ τοῦ Μάρβουργ (1527), τῆς Καϊνξβέργης (1544), τῆς Ίέννης (1558), τοῦ Olmütz (1581), τῆς Βυρτζβούργης (1582) καὶ τοῦ Grätz (1586), ἐνθ' ἐξέλιπον τὸ τῆς Βιττεμβέργης (1502), μετενεχθὲν εἰς Χάλλην τῷ 1817, καὶ τὸ τῆς Φραγκφούρτης (1506), μετενεχθὲν εἰς Βρεσλάου κατὰ τὸ 1811, ὡς καὶ τὰ τῆς Dillingen (1549), Helmstädt (1576) καὶ Altdorf (1578), ἐντελῶς καταργηθέντα. Ἐκ τῶν δέκα δὲ καὶ ἑπτὰ τῆς 17^{ης} ἑκατοντ. διεσώθησαν εἰς ἡμᾶς μόνον τέσσαρα: τὰ τοῦ Giessen (1607), Kiel (1665), Innsbruck (1672) καὶ Χάλλης (1694) παντελῶς ἔπαυσαν τὰ ἐξῆς: Paderborn (1615), Rinteln (1621), Osnabrück (1630), Linz (1636),

καὶ κατ' ἔτος 11 ἑκατομμύρ. καὶ 269,375. Ἐκ τῶν 1235 ἐκείνων μονῶν ἐλάμβανον τέσσαρες χιλιάδες κατ' ἔτος πτωχῶν παρθένων προῖκα ἐκ χι- λίων καὶ πεντακοσίων δραχμῶν, τὰς ὁποίας εἰσέπραττον οἱ νῦν ἀναξιοπα-θοῦντες καλόγηροι. Τοσαύτη δὲ ἦτο ἡ φιλομουσία τῶν καλῶν μοναχῶν, ὥστε δι' ἰδίον αὐτῶν ἐράνων ἀπεστέλλοντο κατ' ἔτος εἰς ἀνωτέρας ἐπι-στημονικὰς καὶ τεχνολογικὰς σχολὰς 200 ἄποροι νέοι, ὅσοι διεκρίνοντο κατὰ τὰς προκαταρκτικὰς σπουδὰς των. Ὁ „Mastro Peppe“ προστίθῃσιν, ὅτι τὰ 1235 αὐτὰ μοναστήρια περιελαμβάνοντο ἐντὸς τῶν 38 μόνον ἐκ τῶν 69 ἐπαρχιῶν τῆς σημερινῆς Ἰταλίας, ὥστε δύναται τις τῶρα νὰ φαν-τασθῇ πόσαι ἄλλαι ἀκόμη τοιαῦται φιλανθρωπικαὶ καὶ ἐκπαιδευτικαὶ ἐστὶαι ἀνέμεπον τὸ εὐεργετικὸν φῶς των εἰς τὸ στερέωμα τῆς παπποκρατουμέ-νης τότε Ἰταλίας. Ἀλλ' ἡ εὐσεβὴς συνάδελφος λησμονεῖ νὰ παραβάλῃ πρὸς τὴν τότε καλογηρικὴν ἀργολογίαν τὴν σύγχρονον ἀκμὴν τῆς στρατο-κρατουμένης πατρίδος της.

Bamberg (1648), Herborn (1654) καὶ Duisburg (1655). Τὰ νεώτατα γερμανικὰ Πανεπιστήμια εἶνε τὰ τοῦ Βρεσλάου (1702), Γοττίγγης (1737), Ἐρλάγγης (1743), Βερολίνου (1809), Βόννης (1818) καὶ Μονάχου (1826). Ἡ σύντομος αὕτη στατιστικὴ σημείωσις περιλαμβάνει τὴν ἱστορίαν τοῦ γερμανικοῦ πολιτισμοῦ, πρὸς ἐδραίωσιν τοῦ ὁποίου ἀπὸ πέντε ἡδῇ καὶ ἐπέκεινα αἰώνων τοσαύτη προηγήθη ἐργασία, χωρὶς βέβαια ἐκ θαύματος ἢ ἀπὸ τοῦ ἐδάφους ν' ἀνέλθῃ ἐπικουρὸς τις δύναμις. Ὅταν δὲ λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν τὴν πυκνότητα καὶ τὸ μέγεθος τοῦ πληθυσμοῦ, ὅστις εἰργάσθη ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον διὰ τῆς ἰδιαζούσης αὐτῇ ἐπιμονῆς, ἐξηγεῖται τὸ αἶ-νιγμα τῆς πνευματικῆς τῶν Γερμανῶν καθ' ἡμᾶς ἐπικρατήσεως.

Κατὰ τὰς πληροφορίας ἀγγλικοῦ περιοδικοῦ ἀνεκαλύφθη ἐσχάτως ἐν Κολουμβίᾳ εἶδος βοτάνης, ὀνομασθείσης ἐκεῖ ἀλλίζας, ἀφ' ἧς ἐκκρίνεται χυμὸς, μεγάλως δυνάμενος νὰ συντελέσῃ πρὸς ἐπίσχεσιν τῆς κινδυνωδεστε-ρας αἱμορραγίας. Διὰ μαχαιριδίου, βεβαμμένου ἐν τῷ χυμῷ τούτῳ, ἐχω-ρίσθησαν ευκολώτατα τὰ παχύτερα αἱματοφόρα ἀγγεῖα, χωρὶς νὰ ἐπέλθῃ ἢ παρμικρὰ αἱμορραγία.

Τα ἐξῆς περίπου ἐξαγόμενα εἶχον αἱ παρατηρήσεις τοῦ διδάκτορος Βάιλ, ὠτιατροῦ ἐν Στουττγάρδῃ, ἐξετάσαντος τὰ ἀκουστικὰ ὄργανα 4500 μα-θητῶν, ἡλικίας ἀπὸ 7 μέχρι 14 ἐτῶν. 1) ὅταν ἡ δέξυτης τῆς ἀκοῆς ἦνε κανονικὴ καὶ εἰς τὰ περίεξ ἐπικρατῇ ἡρεμία, ἀκούεται ψιθυρὸς μετρίας ἐν-τάσεως εἰς ἀπόστασιν 20 ἕως 25 μέτρων. 2) Διαταράξεις τῆς ἀκουστικῆς δυνάμεως εἶνε λίαν διαδεδομένα, διότι ἐν τοῖς δημοτικαῖς σχολαῖς εὐρέ-θησαν τὰ 30% ἐκ τῶν εἰς αὐτὰ φοιτῶντων παιδίων, πάσχοντα ἐκ βαρη-κοῖας τοῦ ἐνδὸς ἢ καὶ ἀμφοτέρων τῶν ὠτων, ὁ αἰτιολογὸς δὲ τῶν ἐχόντων ἀνώμαλον ἀκοὴν ἦτον ἔτι μεγαλειότερος. 3) Ἡ κοινωνικὴ θέσις ἐπιδρᾷ καὶ αὐτῇ ἐπὶ τῆς ἀκοῆς, διότι τὰ παιδία τῶν εὐπορωτέρων τάξεων εὐρέ-θησαν ὀλιγώτερον ὑποκείμενα εἰς διαταράξεις τῆς ἀκουστικῆς δυνάμεως. Ἀφορμὴν πρὸς τὰς ἀκουστικὰς ἀνωμαλίας παρέχει πρὸ πάντων ἡ ἐν τῷ ὠτῷ συσσωρεύσις σκληρᾶς κυψέλης. 13% ἐκ τῶν ἐξετασθέντων παιδίων ἔπασχον τὸ κανὸν τοῦτο, ὅπερ ἀποτελεῖ ἐν γένει τὴν βᾶσιν ὧν τῶν εἰ-δῶν τῆς βαρηκοῖας καὶ προκαλεῖ σὺν τῷ χρόνῳ φλεγμονὰς τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀκουστικοῦ πόρου. Αἱ φλεγμοναὶ ὅμως πολλάκις εἶνε συνέπεια χοιραδικῶν νοσημάτων, ἥτοι διαταράξεων τῆς θρέψεως τοῦ σώματος. Διατρήσεις τοῦ τυμπάνου μετὰ ἐλκώσεων εὐρέθησαν εἰς ὀλίγα σχετικῶς παιδία, ἐκ τούτων δὲ πάλιν ἔτι ὀλιγώτερα εἶχον ὑποβληθῇ εἰς ἱατρικὴν θεραπείαν. Τίς ὅμως ἦν ὁ υπεύθυνος ἐπὶ τῇ ἀμελείᾳ ταύτῃ; Πολλὰ τῶν τοιούτων παιδίων ἐθεωροῦντο ὑπὸ τοῦ διδασκάλου ὡς ἀπρόσεκτα καὶ ἀμελεῖ καὶ τούτου ἕνε-κεν ἐτιμωροῦντο ἐπανειλημμένως, καὶ ἐν τούτοις ἀπεδείχθη ὅτι τὰ ἀτυχῇ δὲν ἦσαν ἀπρόσεκτα, ἀλλ' ἔπασχον βαρηκοῖαν. Εὐχρὴς ἔργον θὰ ἦτον ἂν καὶ οἱ ἡμέτεροι παιδαγωγοὶ καὶ διδασκαλοὶ ἐμελέτων καλῶς τὴν κατα-σκευὴν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος καὶ τὰς ἀδυναμίας του, καὶ ἂν ἐν ταῖς διδασκαλαῖς των ἐλάμβανον πάντοτε ὑπ' ὄψιν καὶ τὸν ὁργανισμὸν τῶν διδα-σκομένων τρυφερῶν πλασμάτων, ἐπίσης δ' εὐκταῖον εἶνε, καὶ αἱ ἐφορίαι τῶν σχολείων μας νὰ μισθώσων ἱατροῦς, εἰς οὓς νὰ ἦνε ἀνατεθειμένη ἡ συγχὴ καὶ προσεκτικὴ παρατήρησις τῆς υγιεινῆς καταστάσεως τῶν σχολείων καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς παιδευομένων ἀνθρωπίνων ὄντων.